

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πέμπτη 10 Δεκεμβρίου 1948 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 60—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000 Ἐξωτερισμὸς: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησία δολ. 5
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΣΩΤΗΡΙΟΝ—ΛΥΚΑΥΓΕΣ

Θύμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἐγκαταλείπει τὸ πανευτυχὲς περιβάλλον τοῦ παραδείσου καὶ ἀποκομίζων τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον, ὁδεύει τὴν ὁδὸν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης. Ἐκτοτε αἱ ἡμέραι τοῦ μεσταί πικριῶν καὶ βασάνων ἀποβαίνουν δι' αὐτὸν ἐφιαλτικά.

Ἐκτός δὲ αὐτῶν, τὸ—ἐξαστράπτων φῶς τῆς χάριτος ἐσβέσθη εἰς τὴν συνειδησίην τοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου σκότος περικαλύπτει τὴν προσωπικότητά του. Παρατηρήσατέ τον, διὰ νὰ ἴδετε τὰς συνεπειὰς τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρισθῇ ὡς «ἐξ ἐγωῖσμοῦ ἐλευθερία ἀπειθαρχία πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα». Ἡ διάνοιά του συνεσκοτίσθη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διανοηθῇ τὸ ὠραῖον, τὸ ἀληθές, τὸ ὀρθόν. Ἡ θέλησίς ἐχαλαρώθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ οὐδὲ ἓν ἰδανικόν, ὅπερ ὡς ἀμυδρὰ ἀκτίνα φωτός ἐξέπεμπε, ἡ διατηροῦσα εἰς τὸ βάθος τῆς τὴν θείαν εὐγένειαν, συνειδησίς του. Ἡ δὲ ἐλευθερία του, ἡ σφραγὶς αὐτῇ τοῦ Θεοῦ μεγαλείου, κατέστη δεσμία παθῶν καὶ δεσμῶν τὰ ὁποῖα ἐχάλκευσε ὁ ἐγωῖσμός του. Οὕτω ἡμαυρώθη τελείως τὸ «κατ' εἰκόνα» καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη ἀδύνατος ἡ πραγματοποίησις τοῦ βασικοῦ τοῦ ἀνθρώπου σκοποῦ, νὰ ἀποβῇ «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, νὰ γίνῃ δηλαδὴ τέλειος.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τῆς πτώσεως, ὅπερ διετηρήθη ζωηρῶς εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλων τῶν λαῶν ὑπὸ μορφὴν διαφόρων μύθων μετὰ τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς πτώσεως, ἔσχε πολλαπλὰς καὶ θλιβεράς συνεπείας ἐπὶ τε τοῦ ἀτομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἐν πρώτοις, αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι ἀξία ὑπολογισμοῦ. Πωλεῖται ὡς δοῦλος εἰς τὰς σωματαγοράς τῆς Ρώμης, τῆς Καρχηδόνης τῆς Κυρηναϊκῆς. Μεταβιβάζεται ὡς κληρονομικὸν εἶδος (res) ὑπὸ

τῆς Ρωμαίας Δεσποίνης εἰς τὴν θυγατέρα της. Ρίπτεται ἀσπλάχνως εἰς τὰ θηρία τῶν ρωμαϊκῶν ἀμφιθεάτρων, διὰ νὰ ψυχαγωγῇ τοὺς θηριωδεστέρους τῶν θηρίων, αὐθέντας τῆς Ρώμης.

Εἰς δὲ τὴν Σπάρτην ὁ ἀτυχὴς ἀνάπηρος γεννώμενος, δὲν εἶχε δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐρρίπτετο εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Ταυγέτου.

Πάντα δὲ ταῦτα—ὅς μὴ νομίσει ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἦσαν νυκτεριναὶ ὑποθέσεις. Διεξήγοντο ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν καὶ τὰς συστάσεις τῶν πολιτικῶν νόμων!

Ἄλλα καὶ οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ διεστράφησαν τελείως. Ἡ οἰκογένεια, τὸ ἱερὸν τοῦτο θυσιαστήριον τῆς Δημιουργίας, ἀπέβη συναγελασμός μικρῶν καὶ μεγάλων κτηνῶν. Ἡ γυναίκα, ἡ Βασιλὶς αὐτῇ τοῦ οἴκου, ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι ἡ ἐξυμνηθεῖσα Μήτηρ καὶ ἐγένετο ἀπλῶς τεκνοπαραγωγὸς μηχανή.

Ἡ ἀνισότης, ἡ ἀδικία, τὸ ψεῦδος, ἡ συκοφαντία ἀνεδείχθησαν κοινωνικαὶ ἀρεταί (1). Τὰ πάντα κατελύθησαν.

Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐπόμενον ἦτο νὰ ὑποσκάψουν τὰ θεμέλια τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας καὶ νὰ καταστήσουν τὸν ἄνθρωπον ρακένδυτον ἐπαίτην, ἀποζοῦντα ἐκ ψυχίων καὶ οὐδέποτε συναντοῦντα τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὀλοκληρωμένην. Παραλλήλως ἡ κραιπάλη, αἱ ἡδοναί, ἡ ἁμαρτία ἦσαν πάντοτε περιεχόμενον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὥστε νὰ ἐπέρχεται παραλυσία, ἐκφυλισμός, κατάπτωσης.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος! Πιεζόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τόσων θλίψεων καὶ τόσων ταλαιπωριῶν, ἤρχιζε νὰ νοσταλγῇ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν μακαριότητα καὶ νὰ στρέφῃ ἱκετίδας βλέψεις πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ θρησκεία καίτοι διετήρη ἀνέκαθεν, ὡς κεντρικὸν πυρῆνα, τὴν πίστιν εἰς ἑξωκοσμικὸν ὄν, ἐν τούτοις εἰς τὰς συγκεκριμέ-

μένους μορφάς δὲν ἦτο παρὰ ἀξιοποίησις εὐτελῶν παθῶν καὶ χυδαίων σχέσεων. Ἡ ἀρετὴ ἦτο τὸ ἀγνωστον εἰς τὸν κόσμον τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν. Σκάνδαλα, συζυγικαὶ ἀπάται, μίσση, πνεῦμα ἐκδικήσεως, ἀπετέλουν τὸ περιεχόμενον τοῦ βίου τῶν Θεῶν. Πάντα δὲ ταῦτα καίτοι ἦσαν φανταστικά ἐξηγήσεις μετεωρολογικῶν καὶ φυσικῶν φαινομένων, ἐξήσκουν ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ἐπιδρασιν. Οὕτω εἰς τὴν Κόρινθον ὑπῆρχε Ναὸς τῆς Ἀφροδίτης συντηρῶν ὑπὲρ τὰς 1000 ἐταίρας, αἵτινες ἐθεωροῦντο ἱέρειαι τῆς Θεᾶς.

Μέσα ὅμως εἰς τὸ σκότος αὐτὸ ἤρχισε νὰ θάλλῃ ἡ ἐλπίς τῆς Σωτηρίας. Ἀντελήφθη πλέον ὁ ἄνθρωπος ὅτι ἐξ ἑαυτοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῇ. Ὁμολογεῖ δὲ τὴν ἥτταν του, διὰ στόματος τοῦ διαπρεπεστάτου φιλοσόφου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ υἱοῦ τοῦ γλύπτου Σωφρονίσκου καὶ τῆς μαίας Φαιναρέτης, τοῦ Σωκράτους. «Καθευδόντες διατελεῖτε ἄν εἰ μὴ τινα ἄλλον ἐπιπέμψειν ὁ Θεὸς κηδόμενος ἡμῶν». Οὕτω ἡ θεία χειρονομία δὲν ἐκδηλοῦται ὡς αὐθαίρετος ἐνέργεια, παραβιάζουσα τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, ἀλλ' ἔρχεται ὡς ἐνεργὸς ἀπάντησις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπικλήσιν βοήθειας. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει «ὅτε ἦλθε τὸν πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ» δικαιολογῶν ἄριστα τὸν χρόνον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, ἥτις οὔτε πρωτῶς ἐγένετο, οὔτε ἀργά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐνσάρκος οἰκονομία λαμβάνει πλέον τὸν χαρακτήρα ἱστορικῆς ἀνάγκης.

Ὁ χρόνος δὲ ὅστις μεσολαβεῖ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ πρωτευαγγελίου τὸ ὅποιον ἀπευθύνει αὐτὸς Ὁθεὸς εἰς τοὺς πρωτοπλάστους λέγων «Αὐτοὺς σοὶ τηρήσει κεφαλὴν καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» μέχρι τῆς ἡρέμου ἐκείνης νυκτὸς τῆς Βιβλεὲμ καθ' ἣν «ἡ Παρθένος Μήτηρ» καὶ «ὁ τεχθεὶς Θεὸς» πραγματοποιῶν τὸ ἐκπληξάν θαῦμα τῆς Σωτηρίας, ἀποτελεῖ τὸν χρόνον τοῦ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΛΥΚΑΥΓΟΥΣΣ.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΜΕΘΗ ΚΑΙ Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Ἑθνικὸς καὶ Κοινωνικὸς κίνδυνος

(Καὶ μὴ μεθύσεσθε οἴνῳ
ἐνῷ ἐσὶν ἀσωτία)
Παῦλος

Ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἶναι ἀρκετὰ διαδεδομένη εἰς τὴν χώραν μας καὶ ἀποτελεῖ ἴσως τοῦτο κίνδυνον ἔθνικόν.

Ὁ οἶνος ὡς τροφικὸν ἔχει μικρὰν ἀξίαν. Ὑποβοηθεῖ ὅμως τὴν θρῆψιν, ἰδίως τῶν ἀναρρανιόντων ἐκ νόσου καὶ γενικῶς ἀδυνάτων, διὰν λαμβάνεται κατὰ τὰ γεύματα καὶ εἰς μικρὰν ποσότητα 30—40 δραμίων, διότι ὡς ἐκ τῆς περιεκτικότητός του εἰς οἰνόπνευμα διεγείρει τὴν ὀρεξιν, διευκολύνει τὴν πέψιν καὶ διὰ τῶν βιταμινῶν του τὸνώνει τὸν ὀργανισμόν.

Περισσότερον καθίσταται ἀναγκαῖος ὁ οἶνος εἰς τοὺς ἐργαζομένους βαρὺς ἐπαγγέλματα ὡς καὶ

κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας, ὥστε εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας νὰ ἐπιτρέπεται μικρὰ τις αὔξησις τοῦτο διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Διὰ τὰ παιδιὰ καὶ γενικῶς διὰ τοὺς νέους καλλίτερον εἶναι τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ νὰ ἀποφεύγωνται διότι γίνονται πρόξενα μᾶλλον βλάβης ἢ ὠφελείας. Οἱ νεαροὶ οὗτοι ὀργανισμοὶ μπορεῖ νὰ κάμνουν χρῆσιν κομπούρας ἐκ φρουτῶν, εἰς ἣν περιέχεται μικρὰ ποσότης οἰνοπνεύματος.

Καὶ τῶν κυρίως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἡ χρῆσις, ἥτις τοῦ οὐζοῦ, ρουμιῦ, κονιάκ, μαστίχας ὡς καὶ διαφόρων ἡδυπότων (liqueurs) κλπ. διὰν γίνεται αὕτη μεμετρημένη καὶ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα καὶ ἰδίως παρ' ἀτόμων ἐνηλικιωμένων ἐχόντων συνηθίσαι πρὸς τοῦτο, ἀπόμεινον νὰ μὴ ἀποβῇ βλαβερὰ.

Ἡ περιεκτικότης εἰς οἰνόπνευμα τοῦ οἴνου κυμαίνεται μετὰ 8—14 ο/ο, τοῦ ζύθου εἰς 3—7 ο/ο καὶ τῶν ἑτέρων προμηνημονευθέντων εἰς 16—45 ο/ο. Τὰ ξένα ποτὰ, οὐίσκι, βότκα κλπ. περιέχουσιν οἰνόπνευμα μέχρι 70 ο/ο. Ἐκ τούτου καθίσταται γνωστὸν διὸ δὲν πρέπει ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν καὶ ὅπως ἀπερὶσκέπτως νὰ λαμβάνῃ τις ποτὰ, διότι καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπλῆς καὶ οὐκ αὐτῆς χρήσεως τούτων δημιουργοῦνται βλάβαι εἰς τὸν ὀργανισμόν ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος.

Διὰ τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου καὶ γενικῶς τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτοῖς οἰνόπνευμα εἰσερχόμενον εἰς τὸν στομάχον, ἐφ' ὅσον εἶναι μικρὰς ποσότητος, ἀπορροφᾶται ταχέως καὶ προσφέρεται εἰς καθὼν ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ διὰ νὰ παραγάγῃ διαφόρους μορφὰς ἐνεργείας.

Ὅταν ὅμως τοῦτο εἶναι περισσότερον τοῦ πρέπουστος, ὡς περισσεύον, δὲν ἀπορροφᾶται ἀμέσως καὶ μένον ἐλεύθερον ἐρεθίζει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθήσῃ ἡ ὑπέρμετρος χρῆσις τῶν ἐξ ὧν προέρχεται τὸ οἰνόπνευμα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, θὰ προκληθῶν, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου, αἱ πρῶται βλάβαι τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἥπατος ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων θὰ ἐπακολουθήσουν ἑμετοί, πόνοι καὶ ἀνορεξία, ἀτινα ὑποσκάπτουν τὴν ὑγίαν.

Ἐφ' ὅσο δὲ, παρ' ὅλα ταῦτα, ἐξακολουθήσῃ ἡ πῶσις (καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ, διότι ἀποκτᾶται πλέον σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ ἐξίς πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ) θὰ ἐπέλθουν ἕτεροι καὶ βαρύτεροι βλάβαι. Ἦτοι θὰ ἐπέλθῃ ἡ θ. νατηφόρος κίρρωσις τοῦ ἥπατος, παθήσεις τοῦ παγκρέατος καὶ τοῦ σπληνός, διάτασις καὶ λιπώδης ἐκφύλισις τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν παθήσεις τῶν νεφρῶν κλπ. Κυρίως δὲ προσβάλλεται τὸ νευρικόν σύστημα καὶ δημιουργεῖται ἰδία νατηρὰ κατὰστασις καλουμένη ὁ λ κ ο ο λ ι σ μ ο ς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς εἰς ὑπερβολικὰς δόσεις λήψεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καὶ πρὶν ἢ ἐπὶ τῇ τελειωτικῇ ὁ ἀλκοολισμός, ὁ πότης εἰς τὰς περισσότερας τῶν περιπτώσεων, θὰ ὀποιστῇ κρίσις μίᾳς ἄλλης καταστάσεως, τῆς Μ ε θ η ς. Κατὰ ταύτην ἐπέρχεται συκοφάνισις τῆς διανοίας, αἱ κινήσεις τοῦ σώματος εἶναι ἀσταθεῖς, ἡ ὀρθοστασία κλονίζεται καὶ ὁ μέθυστος δὲν γνωρίζει τί πράττει ἢ τί λέγει. Ἐκφράζεται ὅμως ἀπρεπὲς καὶ μὲ ἀσυναρτησίαν καὶ εὐκόλως παρεκτρέπεται καὶ ἐνίοτε ἐγκληματεῖ. Ὅταν δὲ μετὰ πάροδον ὥρων τινῶν συνέλθῃ εἶναι κατάκοπος, αἱ σθάνονται κεφαλαλγία, ἔχει ναυτίαν καὶ δίψαν καὶ οὐδὲν σχεδὸν ἐνθυμεῖται ἐξ ὧν συνέβησαν. Ὑπόστη ὀρεξίαν δηλητηρίασιν ἐξ οἰνοπνεύματος, καθ' ἣν λειτουργία τινὲς τοῦ ἐγκεφάλου κατελύθησαν καὶ κατέστη πρὸς στιγμήν παράφρων.

Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι πρὸ τῆς καταστάσεως τῆς μέθης (ἐνίοτε καὶ κατ' αὐτὴν, μεσολαβεῖ στάσις ἐπιθυμίας καὶ εὐχαρίστων σκέψεων καὶ γενικῶς μίαν ἀναχαριστικὴν ψυχικὴν διαθέσεως, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐφ' ὧν ἐξακολουθεῖ ἡ πῶσις ἐπέρχεται ἡ μέθη).

Ἀλλὰ καὶ ἂν τις ἐκ σκοπιμότητος νομίσῃ ὅτι μπορεῖ νὰ σταθμίσῃ τὴν πῶσιν του πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποκαθάρσεως τῆς προσκαίρου ταύτης ἐθάρμου καὶ ὁ νατηρῶν καταστάσεως, ὡς πληροφόρηθῇ διὰ τοῦτο εἶναι πλάνη του. Διότι τὸ οἰνόπνευμα ἀνεξαρτήτως

τοῦ ὅτι καὶ εἰς τὴν πρὸ τῆς μέθης κατάστασιν εἶναι ἀρκετὸν διὰ τὴν προκαλέσθαι βλάβαν ὡς ἡδονιστικὸν ποτόν, διὰ τὴν παραγὰν πάντοτε τὴν ἰδίαν ἡδονιστικὴν κατάστασιν, πρέπει ν' αὐξάνεται ἐκάστοτε, ὅποτε ὁ πότος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ αὐξήσῃ καὶ ἡ φθορὰ τοῦ πίνῃ τὴν ποσότητα τοῦ οἴνου ἢ ποτῶν, ὅποτε καὶ πάλιν θὰ μεθύσῃ, ἢ τὸ χειρότερον θὰ φθάσῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἀλκοολισμόν.

Ἐὰν ἡ μέθη εἶναι ὀξεῖα δηλητηρίασις ἐξ οἶνου πνεύματος, ὁ ἀλκοολισμὸς εἶναι βραδεία τοιαύτη. Μεταξὺ τῶν δύο τοῦτων καταστάσεων δὲν ὑπάρχει ὁρίον. Δυνατὸν δέ, ὡς προελέχθη, νὰ ἐπέλθῃ ἀλκοολισμὸς χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν ἡ κατάστασις τῆς μέθης, ἥτις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι κακὸν μὴ χειρόν, διότι αὕτη μπορεῖ νὰ ἀφυπνίσῃ τὸν μέθυσον, ἀπὸ τὴν τραγικὴν εἰκόνα, ἣν παρουσιάζει κατὰ ταύτην καὶ νὰ συνέλθῃ οὗτος καὶ νὰ θαυασθῇ.

Κατὰ τὸν ἀλκοολισμόν, τὴν τελευταίαν καὶ ἀνίατον αὐτὴν κατάστασιν, ἣν δημιουργεῖ τὸ οἶνον πνεύμα, ἐκτός τῶν περιγραφεισῶν βλαβῶν, παρατηρεῖται τρόμος τῶν χειρῶν καὶ τὸ λεγόμενον τρομῶδες παραλήρημα, καθ' ὃ ὁ ἀλκοολικὸς φοβεῖται, βλέπει τρομακτικὰς φαντασίας, παραμιλᾷ καὶ τέλος γενόμενος μαϊακὸς ἐπιτίθεται δημιουργῶν οὕτω κινδύνους δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀλκοολικὸς ἢ καὶ ὁ μέθυσος παρουσιάζει ἐξασθένησιν τῶν δυνάμεων του (ἐνίοτε μόλις κατορθώνει καὶ σύρεται κατὰ τὴν βᾶδισιν). Ἐχει τελείαν ἀδυναμίαν καὶ ἀνικανότητα πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν. Ὡς ἐκ τῆς ἡλαττωμένης δὲ ἀντιστάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ του προσβάλλεται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν, ἰδίως ὑπὸ τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως, ὅποτε καταλήγει εἰς πρόωρον θάνατον ἢ τελευτᾷ τὴν ζωὴν του εἰς φρενοκομεῖον, φυλακὰς, ἢ εἰς τὴν ἀσυλὴν. Ἀλλὰ μήπως ἡ τραγικὴ αὕτη κατάστασις περιορίζεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον τοῦ ἀλκοολισμοῦ;

Αἱ βλάβαι τούτου μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διότι εἶναι ἐπιστημονικῶς παραδεδομένον ὅτι τὸ οἶνον πνεύμα δρᾷ βλαπτικῶς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κύτταρα τῆς διακρίσεως τοῦ γένους.

Τὰ παῖδά τ' αὐτοῦ ἀλκοολικῶν γεννῶνται νευροπαθεῖ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἡλικίας γίνονται ἐπιληπτικά καὶ νευρασθενικά. ἔχουν εὐπάθειαν πρὸς τὸν ἀλκοολισμόν καὶ τείνουν πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Δυνατὸν νὰ γεννηθοῦν ὡς ἡλίθια ἢ καὶ βλάκες ἢ καὶ μετὰ παραμορφώσεις, ὥστε νὰ ἀπαιτηθῇ δι' αὐτὰ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις καὶ γυμνασιεῖς. Ἐξ αἰτίας τῶν ἀναπηριῶν τούτων ἰδρῶθη παρὰ τοῦ Κράτους εἰδικὸν σχολεῖον ἀνωμάτων παιδιῶν, εἰς ὃ φοιτοῦν τοιαῦτα παῖδά ἀλκοολικῶν καὶ συφιλιδικῶν γονέων μετ' εἰδικοῦς ἐκπαιδευτάς.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ κατάντημα τοῦ ἀλκοολικοῦ, ὅπερ ἔχει ἀντικτυπὸν καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας, διότι αἱ βλάβαι δὲν εἶναι ἀτομικαὶ ἀλλὰ καὶ γενικαὶ ὡς διακρινόμεναι μέσῳ τῆς κληρονομικότητος καὶ ἐπομένως ἡ Πολιτεία ἐπιβάλλεται νὰ λάβῃ δραστηρικὰ μέτρα ἀπαγορεύσεως τῆς ἀμέτρου καὶ ὑπερβολικῆς χρησεως οἴνου καὶ οἶνον πνευματωδῶν ποτῶν πρὸς περιορισμὸν τῆς μάστιγος αὐτῆς τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ μας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΞΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ, ὡς ἐν συμπέρασματι, ὁ ζηλωτὴς Πατριάρχης προσέτιθον ἐν τῇ ἀνωτῇ πρὸς τὸν Πατριάρχον Σίλβεστρον ἐπιστολῇ τὰ ἑξῆς, τῶν ὁποίων τὴν βαρύτητα βεβαίως δὲν ἀνελόγισθησαν οἱ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τολμήσαντες νὰ μεταφρασθῶσιν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, μὴ προσέχοντες μὲν ποσῶς εἰς τὴν πολιὰν παράδοσιν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς

Ἐκκλησίας περὶ τὴν ἀστρολογίαν δὲ δῆθεν ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καταγινόμενοι καὶ χρησιμοποιοῦντες τὴν ἐπιστήμην ὡς πρόφασιν μόνον τῶν νεωτεριστικῶν τάσεων, ὑφ' ὧν κατέχονται: «Τὶς ἂν τολμήσειεν κανόνιον ἄλλο, λέγει ὁ Πατριάρχης ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, οἷον μῆλον ἄλλο ἔριδος ταράξαι τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπισκανδαλίσαι τοῖς τῶν Ἑθνῶν, ὄνειδος προστρίψαι τοῖς πατράσι, τηλικούτων καὶ τοιούτων κακῶν ὑπαίτιον ἑαυτὸν καταστήσαι, καὶ ὑπόδικον τῇ φοβερᾷ τοῦ Θεοῦ δικαιοκρίσει; (σελ. 29)

Συμφώνως πρὸς τὰς γνώμας τοῦ Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Πηγᾶ εὐρίσκομεν καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἐροχὴν ἐκείνην Πατριάρχας, Κ)πόλεως Ἱερειμὴν καὶ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρον. Οὕτως, ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν Πατριαρχῶν τούτων, τῇ ἐν τῷ φυλλαδίῳ (σελ. 35—39) ἀναδημοσιευομένῃ, ἀναγινώσκομεν: «οὐδεὶς ἄλλος νομισάτω, ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους θεῖους πατέρας (τοὺς ἐν τῇ Α' Οἰκουμένῃ καὶ Συνόδῳ) διέλαθε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως χάριτι γὰρ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς Α' Συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν ἀεὶ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ νομικὸν γίνεται καὶ ἐν Κυριακῇ, καὶ σύγχησιν τινα οὐκ ἔγνωμεν, ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν· καλῶς καὶ γὰρ διευτυπώθη τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ αἰώνιως διαμένει ἁπταστον, κακῶς δὲ παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρὰ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός». Ἐν δὲ τῇ «πρὸς τὸν Πρίγκηπα Νταπόντε περὶ τῆς τοῦ νέου καλλανδαρίου ὑποθέσεως» ἐπιστολῇ του (ὄρα φυλλαδ. σελ. 31—33) ὁ αὐτὸς Πατριάρχης Ἱερειμίας γράφει μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «ὁ μὲν γὰρ σύμπας τῶν ἁγίων πατέρων χορὸς ἔχει περὶ τούτου, οὐχὶ περὶ θεωρημάτων μαθηματικῶν, ἀλλὰ περὶ Χριστοῦ μαθημάτων, τοῦ μὴ συνεορτάσαι τοῖς Ἰουδαίοις» καὶ περαιτέρω: «εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστῆρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινα ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν οὐδ' ὀπισθεῖν τοῦτο λυμναίνεται. Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπιν δεῖ τὸν Ἀγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίας στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν. Εἴ περ ἀληθεῖα καὶ θεῖον πνεύματι περὶ ἀναγκαίων καλῶς ἐσκόπουν, πολλὰ εἰσὶ τὰ ψυχοφελῆ καὶ οὐχὶ τὰ παύγια τῶν ὡρελογίων τούτων, οὐδὲν ἔντων». Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Ἱερειμίου πρὸς τὸν Φιλαδελφείας κλπ. (ὄρα φυλλαδ. σελ. 33—35).

Διὰ δὲ τοῦ «προλόγου» τοῦ Μ. Γεδεῶν (σελ. φυλλαδ. 11-12) γίνεται ἡμῖν ὑπόμνησις, ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ Γρηγορά μὲν ἐγένετο σκέψις περὶ διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπὶ τὸ ἀστρονομικῶς ἀληθέστερον, ἀλλ' ἐν τούτοις, καθ' ὃ διηγείται αὐτὸς ὁ Γρηγορᾶς, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος, εἰς ὃν ὁ Γρηγορᾶς ὑπέβαλεν ἑκθεσιν περὶ διαρρυθμίσσεως τοῦ ἡμερολογίου, «ἵνα μὴ εἰσαγάγῃ τοῦτο (τὸ διορθωμένον ἡμερολόγιον) σύγχυσιν μὲν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς, διαίρεσιν δὲ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπῆκεν ἐν σιγῇ νὰ παρέλθῃ τὸ πρᾶγμα, διότι ἦν ἀδύνατον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ περιέλθῃ τις ὅλας τὰς νήσους καὶ τὰς ἐπαρχίας καὶ νὰ μεταπέσῃ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν τάξιν, νὰ διακριθῶσιν δὲ, καὶ ἐδῶ μὲν ἄλλην ἄλλοι εορτὴν νὰ πα-

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἦτο ἡσυχος καὶ ἀμέριμνος ὁ Μωϋσῆς πλησίον τοῦ Ἰοθόρ. Ἀνερχόμενος ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος, ἀναχωρῶν ἀπὸ λειμῶνος εἰς λειμῶναν, ἐναλλάσσων τὰς πηγὰς μὲ τοὺς ὄρυκας διήρχετο τὴν ζωὴν του χωρὶς πικρίαν. Ἡ χελιδὼν τὸν διεσκέδαζε μὲ τὸ ἄσμα τῆς καὶ τὸ βέλασμα τῶν προβάτων ποῦ ἔβοσκε, τὸν μεθοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία. Τὶ ὥραία ζωὴ!

Δὲν ἦτο ὁμως ἡ ἀποστολή του αὐτή. Ἡθεῖα πρόνοια τὸν ἐξέλεξε δι' ἔργον μέγα καὶ ὕψηλόν. Τὸν ἠτοίμαζε δι' ἀρχηγὸν τοῦ προσφιλοῦς τῆς λαοῦ. Τὸν ἠθελε δι' ἐλευθερωτὴν, διὰ προφήτην. Καὶ νὰ! Μιὰ μέρα, ἐνῶ ξεκουραζότανε κάτω ἀπὸ ἓνα ἴσαιο, ἓνα περιεργο φαινόμενο ἐλκύει τὴν προσοχὴν του. Μιὰ βατουμουριά ἔβγαζε φωτιά, χωρὶς νὰ καίγεται! Τὶ συμβαίνει; Μόλις πλησιάζει ἀκούει φωνὴν ποῦ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ὁ τόπος ἦτο ἅγιος. Ἀπὸ τὸν ἀγασμένο δὲ αὐτὸ τόπο δέχεται τὴν κλῆσι γὰρ τὸ μεγάλο ἄξιωμα. Θὰ ἐλευθερώσῃς τὸν λαόν μου, τοῦ λέγει ὁ Θεός. Θὰ γίνῃς ἀρχηγός. Δὲν θὰ εἶσαι ἓνας ἄσχημος τσοπάνος. Τὰ λόγια αὐτά, δὲν μεθοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ Μωϋσέως. Δὲν συναρπάζεται ἀπὸ τὸ Μεγαλεῖον τοῦ ἀξιώματος. Δὲν σκέπτεται τὴν Δόξα. Ὑπολογίζει τὰς δυνάμεις καὶ βγάζει τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανός «δέομαι Κύριε προχειρίσῃς δυνάμενον ἄλλον, ὃν ἀποστελεῖς» Ἐξοδ. Δ'. 13. Τὶ ὥραϊο παράδειγμα ζωντανῆς ταπεινοφροσύνης! «Ἐσεοθε ὡς Θεοί» εἶπε ὁ Διάβολος στὴν Εὐα καὶ τὴν ἐμέθυσε ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ὥστε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ συγκατατεθῇ στὴν ἀπειθαρχία. «Ὁραῖον ἐστὶ τοῦ κατανοῆσαι», μονολόγησε.

Ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς λέγει εἰς τὸν Μωϋσῆ «Ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ ὁ ὢν ἀπέναντί με πρὸς ὑμᾶς» καὶ ἀπαντᾷ ὁ Μωϋσῆς «οὐχ' ἱκανὸς εἰμὶ».

Ἀλλ' αὐτὸ ζητοῦσε ὁ Θεός. Ταπεινοφροσύνη ποῦ νὰ προέρχεται ὄχι ἀπὸ φυγοπονία, ἀλλὰ ἀπὸ δίκαιο ζύγισμα τῶν ἱκανοτήτων μας. «Ἰσχνόφωνος καὶ βραδυγλωσσος ἐγὼ εἰμὶ» συνεχίζει ὁ Μωϋσῆς. Μιὰ τέτοια ψυχὴ γύρευε γερμάτη ἡρωισμό ὥστε νὰ λαμβάνῃ μεγάλας ἀποφάσεις καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ ἀμαρτωλά παλάτια, ἀλλὰ καὶ γερμάτη ταπεινώσει ὥστε νὰ μὴ σπεύδῃ ἐγωϊστικὰ στὴν κατάκτησι ἀξιωμάτων. Γι' αὐτὸ ἐπιμένει ὁ Θεός. Παλαῖουν τὰ δύο στοιχεῖα τὸ ἀνθρώπινο καὶ τὴ θεῖο. Πιεῖθεται ὁ Μωϋσῆς. Καὶ ἐνισχυμένος ἀπὸ θεία δύναμι, ποῦ διοχετεύεται μόνο στοὺς ταπεινοὺς, ξεκινᾷ γὰρ τὴν Αἴγυπτο, γὰρ τὴν μεγάλη ἀποστολή.

Ἀγὼν καὶ μάχη ἡ ζωὴ τοῦ Μωϋσέως. Ἀντιμε-

νηγυρίζωσιν, ἄλλοι δὲ ἄλλην ἄλλ' αὐτοῦ, τὸ τοιοῦτον οὐχὶ χρηστὸν ἐφάνη» (παρὰφρ. ἐκ τοῦ Σάθα, Βιογραφ. σχεδίασμα περὶ Ἰερειμ. Β' σελ. 58. 59. 60.).

(Ἀκολουθεῖ)

τωπίζει τὴν σκληρότητα καὶ περιφρόνησι τοῦ Φαραώ. Ὅσες φορὲς ἀνεβαίνει γεμάτος ἐλπίδες τὰ σκαλοπάτια τοῦ Φαραώ γὰρ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐβραίων, τόσες φορὲς κατεβαίνει γεμάτος λύπη καὶ πόνο. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ τὸν ἐπλήγωνεν ἦτο ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ὀλιγοψυχία τῶν πατριωτῶν του. Μὲ τί χαρὰ τὸν ἐδέχθησαν! «Καὶ ἐπίστευσε ὁ λαὸς καὶ ἐχάρη ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ». Δὲν ἐκράτησε ὅμως πολὺ ἡ αἰσιοδοξία αὐτή. Μόλις ὁ Φαραώ ἤρχισε νὰ πιέξῃ τοὺς ἐβραίους, διὰ νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Μωϋσέως, ἀμέσως ἐλιποψύχησαν. Ἀντὶ δὲ νὰ ἐνισχύσουν τὸν Μωϋσῆ με τὴν ἀγάπῃ τους καὶ τὴν ὑπομονή, τὸν καταρῶνται. «Ἴδοι ὁ Θεὸς ὑμᾶς καὶ κρῖναι». Νὰ σᾶς κρῖνῃ ὁ Θεὸς λέγουν εἰς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν. Τὶ πλῆγμα! Τὶ ῥομφαία δίστομος! Πόσον βαρὺ ἔργον! Εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς ὁ Μωϋσῆς καταφεύγει εἰς τὸν Θεόν. «Ἐπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Κύριον καὶ εἶπε· δέομαι Κύριε». Πιστεύει εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, διότι ἐγγώρισε τὸ Μεγαλεῖον Του εἰς τὴν καταφλεγμένην βάρτον. Ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν. Τὸν επικαλεῖται. Προσεύχεται εἰς Αὐτόν.

Δὲν ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του. Καὶ ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς ἐνεργεῖ. Συγκρατεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ. Ἐπιτυγχάνει τὸ ποθοῦμενον· θριαμβεύει τὸ σχέδιόν του. Ἐξέρχεται τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ἄλλοι πειρασμοί, ἄλλαι θλίψεις συνοδεύουν τὸν Μωϋσῆν. Μάχεται ὅμως διὰ τῆς προσευχῆς καὶ Νικά.

**

Χριστιανὲ ἔχεις ἓνα παντοδύναμον ὄπλον· τὴν προσευχὴν. Χρησιμοποίησέ την. Ἀνάφερε ὅλα τὰ προβλήματα σου στὸ Θεό, καὶ πὲς καὶ σὺ μὲ τὴν βαθεῖα πίστι τοῦ Μωϋσέως «δέομαι Κύριε». Πιστεύε ὅμως ὅπως ἐκεῖνος, ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ παντοῦ. Γίνου ἓνα μικρὸ παιδάκι, ποῦ ζητάει μὲ ἐπιμονὴ ἀπὸ τὸν πατέρα του ψωμί, γιὰτὶ ξέρει ὅτι δὲν θὰ τοῦ δώσῃ μάρμαρο.

Τὰ προβλήματα σου δὲν εἶναι ποτὲ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐχεις οἰκογενειακὰ βάρη; Ποτὲ ὅμως αὐτὰ δὲν εἶναι βαρύτερα ἀπὸ τὰ βάρη τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ ποῦ εἶχε ὁ Μωϋσῆς. Διατρέχεις κινδύνους; Ποτὲ ὅμως δὲν σὲ κινήγησαν πλήθη ἐχθρῶν καὶ νὰ ἔχῃς μπροστά σου θάλασσα. Στὶς δύσκολες τῆς ζωῆς σου στιγμὰς, θυμήσου τὸν ἀγῶνα τοῦ Μωϋσέως, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστικὸ τῆς Νίκης, τὴν Προσευχὴ. Μίλησε μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεόν. Ζήτησέ Του νὰ σηκώσῃ λίγο τὸ φορτίον σου.

Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι τόσο κοντὰ σου, ὥστε πρὶν προφτάσῃς νὰ τὸν φωνάξῃς θὰ σὲ ἔχῃ ξεκουράσῃ.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Β'

Ἐγράφη εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μίαν σημαντικὴν ἀξίαν. Καὶ ἡ κοινωνία ὅμως ὡς σύνολον τοιούτων ἀξιών, εἶναι ὡς ἐκ τούτου μία ἐτέρα ἀξία. Θὰ ἦδύνατο νὰ προστεθῇ εἰς τὸ παρὸν, ὅτι ἡ δημιουργὸς αἰτία τῆς συνθέσεως τῆς κοινωνίας (κατὰ τὴν χριστιανικὴν βεβίως ἀντίληψιν) δὲν εἶναι οὔτε τὸ συμφέρον, οὔτε τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἡ κοινωνία δηλαδή δὲν εἶναι οὔτε ἀνέντιμος ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, οὔτε ἀγέλη βοσκομένων ζώων. Ἡ δημιουργὸς αἰτία τῆς κοινωνίας εὐρίσκεται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι δὲ αὕτη ἓνα εἶδος προδιαθέσεως, ἓνα συναίσθημα. Ἡ προδιάθεσις αὕτη, ἣ τὸ συναίσθημα εἰς τὴν τελευταίαν του ἀνάλυσιν εἶναι ἀγάπη, τῆς ὁποίας χρυσοὺς κανὼν εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν λογικῶν ἀξιώσεων τοῦ πλησίον μου, καθ' ὅσον τρόπον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἱκανοποιήσῃ ὁ πλησίον μου τὰς ἰδικὰς μου. «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Κατὰ ταῦτα ἡ κοινωνία δὲν εἶναι τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ὁ χριστιανὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ· εἶναι ὁ βιολογικὸς του κύκλος ἐντὸς τοῦ ὁποίου καλεῖται νὰ ἐργασθῇ. Κίνητρον τῆς τοιαύτης ἐργασίας ἡ ἀγάπη. Μέθοδος αὐτῆς ἡ ἀγάπη. Σκοπὸς αὐτῆς ἡ ἀγάπη. Τὶ ὠραιότερον αὐτοῦ θὰ ἦδύνατο νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος! Ἀλλὰ καὶ τί τοῦτου ὠφελιμώτερον διὰ τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἦδύνατο νὰ ἐφεύρῃ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια!

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Χριστιανισμὸς ὑπερβάλλει πάντα ἄλλον πολιτισμὸν καὶ πᾶσαν ἄλλην κοινωνικὴν θεωρίαν. Ὁ κλασικὸς Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀπεδέσμευεν τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου ἀνεξήτει εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἁρμονίαν. Διὰ τοῦ τρόπου ὅμως αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἰδεώδες τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως, ὥς ἀποδεικνύει ἡ πολυτάραχος ἱστορία τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τοῦ πολέμου τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ῥωμαϊκὸς πάλιν πολιτισμὸς ἀνεβίβασεν εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῶν κοινωνικῶν ἀξιών τὴν ἐννοίαν τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἐννόμου Πολιτείας. Διὰ τοῦ τρόπου ὅμως αὐτοῦ, ἐθυσίασε τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ἡμφεσβήτησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ προσέδεσε ἐπὶ τοῦ ἁμαξίου τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων τὰ ἀνθρώπινα θύματα τῆς κρατικῆς τῶν ἰσχύος. Ἀλλὰ πάλιν κοινωνικὰ θεωρεῖται ἀποδόσασαι τὴν συγκρότησιν τῆς κοινωνίας εἰς μίαν ὕλιστικὴν ἀνάγκην, εἰς ἓνα ξηρὸν οικονομικὸν παράγοντα ἐθεώρησαν τὸν ἄνθρωπον ἄπλοῦν ἐξάρτημα οικονομικῆς μηχανῆς καταπνίξασαι τὴν αὐτοτέλειαν του εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Μόνον ὁ Χριστιανισμὸς διατηρεῖ ἀλώφητον τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐπιτυγχάνει συγχρότως τὴν ἁρμονικὴν τῶν διαβίωσιν. Τοῦτο δὲ διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναζητεῖ καὶ ἀνευρίσκει τὴν ἀνθρω-

πίνην ἀξίαν εἰς τὴν ἀρετὴν, τῆς ὁποίας μοναδικὴν ἐκδήλωσιν θεωρεῖ τὴν πρὸς τὸν πλησίον δι' ἔργων ἐνεργουμένην ἀγάπην. Πηγὴ δὲ τῆς ἀγάπης αὐτῆς εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἔχοντες κοινὸν πατέρα καὶ κοινὸν Δημιουργὸν τὸν Θεόν, εἶναι μετὰ τῶν ἀδελφοί.

Παραστατικῶς τὴν ιδέαν αὐτὴν ἐκφράζει ὁ Θεηγόρος Παῦλος, παρομοιάζων τὴν κοινωνίαν μετὰ τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μετὰ τῶν ἀποχρεώσεως, οἷας ἔχουν τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ, πρὸς ἀλλήλα. «Καθάπερ γάρ τὸ σῶμα ἐν ἑστίν καὶ μέλη πολλὰ ἔχει οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ πνεύματι, πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν» (Κορ. Α', β' 12—14). Εἰς τὴν ὁρίαν αὐτὴν εἰκόνα συνισταμένη καὶ ψυχὴ τῆς κοινωνίας θεωρεῖται ὁ Χριστὸς. Ὁ Χριστὸς ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τοῦ προσωπικοῦ του παραδείγματος, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τῆς παντοδυνάμου χάριτος Του κατευθύνει καὶ καθοδηγεῖ τὴν κοινωνίαν, πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς σκοποῦ, τῆς πραγματώσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐναρμονίζονται θαυμάσια αἱ πολιτιστικαὶ ἀξίαι ἄνθρωπος καὶ κοινωνία. Ὁ ἄνθρωπος διατηρεῖ τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς προσωπικῆς του ἀξιοπρέπειας, συγχρόνως ὅμως διὰ τῆς ἀγάπης καλεῖται νὰ ὑληθεύσῃ τὸ κοινωνικὸν σύνολον ταπεινοφρόνως. Οὕτε ὁ ἄνθρωπος ἐξαφανίζεται εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτὸ θυσιάζεται εἰς τὸν βωμὸν τοῦ παραλόγου καὶ παραφύρου ἐγωϊσμοῦ.

Ἡ προμετωπὶς καὶ ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ ἐμπεριέχεται εἰς τὴν φράσιν «ἀγαπάτε ἀλλήλους». Πόσον ὑπέροχος εἰς ὅλα του ἀναδεικνύεται ὁ Χριστιανισμὸς!

ΜΕ ΟΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ

—Πᾶσαν ἀναγγελίαν σχετικὴν μετὰ τὸν ἀγῶνα μας θὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας «Καίριοι» καὶ Βραδυνή», προσφερθεῖσάν εὐχαρίστως νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσωσιν.

—Καὶ ἐφέτος ὅπως καὶ ἕκαστον ἔτος προβλέπεται μεγαλειώδης ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων εἰς Παλαιὸν Φάληρον. Σχετικαὶ προετοιμασίαι ἤρχισαν ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων.

—Ἡ Φιλανθρωπικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας μας πλεονάζει τῶν τραυματιῶν συνεχίζεται. Οὕτω συνεργεῖον ἀγάπης ὑπὸ τὸν πατέρα Λογγίνον ἐπεσκέφθη τὸ 423 Νοσοκομεῖον. Τὸ αὐτὸ Νοσοκ. ἐπεσκέφθη καὶ ὁμάς ἐκ τοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς. Ἀπαντες διανοήσαν δῶρα εἰς τοὺς τραυματίας.

—Ἡ Ἐνώσις τῶν Νέων εἰς ἐπανειλημμένους συσκέψεις ἀπεφάσισε τὴν συγκρότησιν Χριστιανικῶν Φροντιστηρίων ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Χαλκοκονδύλη ἀρ.7, καὶ Πειραιῶι, Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ. Τὴν κίνησιν αὐτὴν ἐθεσεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἡ. ἱερᾶ Σύνοδος. Θὰ κυκλοφορήσῃ σχετικὴ Ἐγκύκλιος.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΝΩ ΦΥΣΑΕΙ Ο ΒΟΡΡΗΑΣ

Ἐξω τὸ χιόνι πέφτει τακτικά. Οἱ λευκότες καὶ γεωμετρικὲς νιφάδες ἔχουν στήσει ἕνα τρελλό χορό. Τὸ πουλί πού πάντα καταδέχεται τὸν τόπο μας, τὸ σπορ-γιτάκι, ἐπιχειρεῖ δειλά· δειλά, ἐξορμήσεις ἀπὸ τὰ καταφύγια τῆς στέγης· βλέπει ὅμως διὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ξεριπώσῃ ἀπὸ τὸ ἄσπρο πάπλωμα τῆς φύσεως καὶ γι' αὐτὸ προτοῦ τὰ φτεράκια του μαυδιάσουν τελείως ἀπὸ τὴν παγωνιά, ξαναγορνῶν στὸ καταφύγιο του. Οἱ διαβάτες, ἀρανοὶ καὶ αὐτοί, τρέχουν γογγίζοντες σὲς δουλειές καὶ σὰ σάτιμα τους.

Κι' ἐγὼ διπλοτριπλοτυλιγμένος μὲ τὸ παλτό μου κάθουμαι ἀναπαυτικά στὸν καναπέ, γιὰ νὰ ἀπολαύσω πό-τε τὴν παγερὴ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως καὶ πότε τὸ σπινθηροβόλημα τῆς φωτιάς. Πού καὶ πού ρίχνω καμμιὰ ματιὰ σ' ἕνα βιβλίο πού κρατῶ στὰ χέρια μου, ὅχι ὅμως γιὰ νὰ διαβάσω συστηματικά, μὰ γιὰ νὰ δημιουργήσω κάποια ποικιλία. Τὸν ρομαντισμὸ μου αὐτὸν καὶ τὴν ἀπόλαυσι, μέσα ὅμως ἀπὸ τὴν θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, ἐόρτασα μιά σκιερὴ πραγματικότητα, πού σὰν ισχυρὸ κουδούνι κινδύνου μὲ ξύπνησε ἀπὸ τὰ ὄνειρά μου. Κα-ποιο παιδάκι, μέχρι 12 ἐτῶν, ξυπόλυτο καὶ μὲ κάπ-τσουβάκια γόφου του, διέσχισε τὸ χιονισμένο δρόμο πα-ρκατώντας μάλλον, παρὰ περιπατώντας· τὰ χέρια του μέσα σὲς μασχάλες του χωμένα προσπαθοῦσαν νὰ ξε-σταθοῦν. Ἡ μυτίτσα του ροδοκόκκινη σὰν καυτερὴ πι-περιά ἐστάζε νερὸ πού ἀνακατευόταν μὲ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου πού προξενούσε τὸ κρύο.

Ἐνα ἀπέραντο αἰσθημα ντροπῆς μὲ κατ' ἄβρ, στὴ θέα τοῦ μικροῦ πονεμένου διαβατη. Καὶ ἀδελὰ μου ρό-ρησα τὸν ἐαυτό μου : Εἶναι δικὰ σου τὰ ἀγαθὰ πού ἀ-πολαμβάνεις αὐτὴ τὴν στιγμή, ἢ μήπως χρωστᾷς κάτι καὶ σ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο; Προτοῦ προλάβω δὲ νὰ δώ-σω τὴν ἀπάντησι στὸν ἐαυτό μου, μιά αὐθόρμητη κίνη-σις μὲ ἔκανε νὰ ἀνοίξω τὸ παραθυρὸ καὶ νὰ καλέσω τὸν μικρὸ ἀπόκληρο.

—Μικρὲ ἔλα δῶ, σὲ παρακαλῶ.

Καὶ ὁ μικρὸς, μὲ τὴν συνηθισμένη σὰ παιδιὰ τὸν λαϊκῶν τάξεων οφελτωσύνη, προμαντεύοντας ἴσως τὴν σκέψι μου, ἀφου ἔβγαλε ἀποφασιστικά τὸ χεράκι του ἀπὸ τὴν μασχάλη, σκουπίσε μὲ τὸ μανίκι του τὴν μυτί-τσα καὶ τὰ ματάκια του καὶ δίνοντας κουράγιο στὰ κρυω-μένα πόδια του, βεβήκαε σὲ λίγο σπῆτι.

—Ἐλα τοῦ λέω, μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε ἀπὸ τὴν συγ-κίνησι, πέρασε μέσα. Πῶς σὲ λένε;

—Μῆτσο μοῦ ἀπαντᾷ. Καὶ ὁ τόνος του μοῦ ἔδωσε ἀρκετὰ νὰ καταλάβω. Πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ κά-τῃ στὴ φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ. Μὲ τὰ χέρια του ἀλωμένα στὴ φωτιά, καὶ ρουφώντας κάποτε κάποτε τὴν μύτη του ἀρμονικά, μοῦ ἔρχινε μὲ τὰ ἐν-φραστικά του μάτια καὶ μὲ στρατηγικὴ ἐπιφύλαξι, ἀνα-γνωριστικὲς ματιές. Ἀφου πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἀνο-βιας ἀναγνωρίσεως, πού κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ σκυμ-μένο κεφάλι τοῦ Μήτσου ἢ κάτω ἀπὸ τὴν προσποιητὴ ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου μου, εἶπα ἐπὶ τέλους στὸν ἐπι-σκέπτη μου:

—Λοιπὸν Μῆτσο, πῶς γυρνᾷς στὸ δρόμο μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ! δὲν κρυώνεις;

—Ρωτᾷς ἀφεντικὸ ἂν κρυῖνω; τρέμω! Ἀλλὰ τί νὰ κάνω; Μιά μάννα ἄρρωστη καὶ 4 ὀρφανὰ περιμένουν ἀπὸ μένα κάτι. Βλέπεις ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας κάπως βό-λευε τὴν κατάστασι. Τώρα ὅμως;...

—Πότε πῆθανε ὁ πατέρας σου;

Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα, πού ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰτὶ μᾶς ἔκαψαν τὸ σπῆτι. Ἠλ-θαμε στὸ Βόλο. Δουλειὲς δὲν ἔβρισκαν. Προσπαθοῦσε νὰ κἀν δουλειὰς πού δὲν εἶς ἤξερε. Κουράστηκε, κρῶ-σε, πῆθανε. Ἄστα ἀφεντικῶς...

—Καὶ τώρα εἶς πού πᾶς;

—Ἐδῶ στὸν κατευλισμὸ. Νὰ πλύνω καμμιὰ παραβά-να κανεὸς φανιάρου, νὰ τοὺς κάνω κανένα θέλημα, γιὰ νὰ οἰκονομήσω τίποτα γιὰ τὸ σπῆτι. Ἔτσι περνᾶν οἱ μέρες. Ἐτρύψε λίγο τὰ χέρια του ὁ Μῆτσος, σκούν-τησε τὸ κοῦτσουρο στὴ φωτιά καὶ συνέχισε. Μαζεύω καὶ

τὰ σανίδι πού σπᾶνε τὰ κουτιά ἀπὸ τῆς κονοφόρες, γιὰ νὰ ἀνάψουμε φωτιά.

Ἀν θέλῃς νὰ συνεχίσω τὴν τόσο θλιβερὴ ἱστορίαν. Ἐπὶ ἤσῃ τὸν ἐπισκέπτη μου στὸ τραπέζι καὶ προσπα-θεῖς σ' ὅλο τὸ διάστημα νὰ μαντέψω κάτι, πῶς ἀπὸ τὰ θλιόμενα ἔξυπνα ματάκια του. Δὲν ἦταν μόνο ἡ δυ-σταχία του πού μὲ ἔκανε νὰ λυπᾶμαι καὶ νὰ σκεπτομαι τὸν πόνο του. Μιά τέτοια δυστυχία δίνει τὴν εὐκαιρία σὰ θῆρία νὰ κλεφτὸν ἀπὸ τὴν κοίτην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρῃ. Ἐνα δεισιδαιμόνιο μὲ τρόφιμα στὸ στίτι τῆς δυ-σταχίας, δίνει τὴν εὐκαιρία στὸ Χίλιαστὴ νὰ εἶξῃ τὸ διψαστήριο του καὶ νὰ σερβίρῃ τὸ φυλλάδιο του. Μερικὰ χερίματα στὸ χέρι τοῦ πονεμένου, ἀπ' τὸ δάσκαλο τοῦ κομμουνισμοῦ τὸν μεταβάλλει σὲ ἐπαναστάτη καὶ τὸν κάνει νὰ ὀρμιστῇ ἐκδίκασι στὸν ἀπέναντί του, πού τὰ ροῦσσικὰ νὰ μάγουλα του καὶ τὸ ἀναμμένο ἔζακι του, τὸν κάνουν νὰ μὴ νοιώθῃ πόνο καὶ κρύο. Ἐνα ὄφρασμα, ἢ λίγω τυρὶ γιὰ τὰ ὀρφανὰ καταβάλλῃ εὐκολα τὴν ἡθικὴ ἀ-κρίβειαν τῆς χήρας μάνας, πού γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ὀρφα-νῶν τῆς πούλαει τὴν τιμὴ της.

Φωνάζει ὁ ἱεροκήρυξ στὸν ἄμβωνα : Ἐχετε πίστι, κρατήστε τὴν τιμὴ σας. Ἀλλὰ ὁ πότος κλείνει τ' αὐτιά μαζικὰς φoρὲς καὶ πρὸ παντός ἡ διαπίστωσις τῆς ἀδια-φορίας τῆς Κοινωνίας. Μὴ κατακρίνετε τὸν πονεμένο πού ἀρᾷ τὴν πίστι του· μὴ λιθοβολήσετε τὴν χήρα πού πo-λῇσε τὴν τιμὴ της. Καταδικάσετε τὸν ἐαυτό σας πού ἀδιαφοροῦσατε στὸν πόνο τους. Λέγοντας αὐτὰ κοινὰ τὸν Μῆτσο πού ἦταν καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ πτωχὰ θύματα τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀδια-φορίας τῶν χριστιανῶν.

—Καθμένο, παιδί, μονολόγησα ! Παιδί τοῦ Χριστοῦ πικραμένο εἶσαι καὶ σὺ. Ἀδελφάκι μας ἀγαπημένο. Καὶ ἐν ποσότητι σὲ ἀγνοοῦμε σ' ὅλη τὴν ζωὴ. Γιὰ νὰ σὲ γνω-ρίσουμε τότε πού ἡ ἡ αὐτοδημιουργία σου θὰ σὲ ἔχη κινῇ ἕνα παράγοντα ἢ ἡ αὐστηρία σου θὰ σὲ ἔχη με-ταβάλλει σὲ ἀγριεμένο θῆριο. Πολλὴ ἀγὰ ὅμως...

—Ἀφεντικὸ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Καὶ ἀνόντας πρὸ τοῦ ἡλίου τοῦ ἦλθε πάλι κοντὰ στὴ φωτιά. Ἀφου μὲ τὰ πῦρτα του περιεργάστηκε ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου, τὸ βλέμμα του καθρόθηκε σ' ἕνα ἀνάγλυφο ὠπλισμένο. Τὰ παιδικὰ του μάτια διάβαζαν μὲ προ-συχὴ τὴν ἀνάγλυφον αὐτὴ ἱστορίαν τῆς ἀγάπης καὶ ἡ κοινὴ κρίσις τῶν 12 ἐτῶν, ἔτων ὅμως βρασιονισμένων καὶ ἄλλοιμων, ἔβγαλε τὸ ἀξιόλογο συμπέρασμα της : Ἄφεντικὸ. Ἀλήθεια ! Πόσο οἱ ὀλάνυχτες αὐτὲς ἀγκα-λῆς θὰ μπορούσαν νὰ θερμάνουν ὅλο τὸν κόσμο πού θὰ πλῖναις μέσα ! Καὶ πόσο ὀραία θὰ ἦταν κατ' ἀπὸ τὰ χεῖρα Του ἡ ζωὴ !..

—Πραγματικὰ Μῆτσο εἶσαι εἶναι. Ἀπῆντησα γεμά-τος θυμασμὸ στὸν ἐπισκέπτη μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἀπατηθῶ, στὴν ψυχικὴ αὐτὴ εὐγένεια, πού κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὴν κακομοιριά καὶ τὸν πόνο.

—Λοιπὸν Μῆτσο Γεῖά σου. Θέλω τὴν φιλία σου. Ὅταν περνᾷς ἀπὸ δῶ νὰ σὲ βλέπω. Γιὰ τὰ ἄλλα μὴ σὲ νοιάζει. Αὐτὸν πού τὸν θαύμασε σταυρωμένο θὰ σὲ βοηθήσῃ. Γεμάτος χαρὰ καὶ κουράγιο ὁ Μῆτσος χάθηκε στὴ στροφή τοῦ δρόμου.

Κι' ἐγὼ προτοῦ κλείσω τὴν πόρτα, κοίταξα μὲ μιά ματιὰ τὴν πολιτεία, μὲ τὴν ὀραία τῆς ἐκκλησίας στὴ μέση. Ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς μου μοῦ φώναζε : Χριστιαν-νοὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ τὰ δυστυχισμένα δὲν προσέρονται ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη ξένη χόρα. Εἶναι παιδιά σας ἀγαπη-μένα ἀδελφία σας. Ἀνακουφίστε τὸν πόνο τους. Καὶ καθένας ξεχωριστὰ ὅ,τι μπορεῖ, καὶ ὅλοι μαζὺ μὲ τὴν κοινὴ κίνησι στὴν Ἐνορία. Δώστε χαρὰ στὸν φτωχό. Σώστε τους ἀπὸ τὰ ἀρπακτικὰ νύχια τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Καὶ νὰ εἰσαίτε βέβαιοι διὰ συνιελίτε στὸ θῆρ-α τῆς Πίστεως...

Ὁ πονεμένος βορρῆς γογγίζον μὲ ἔκανε νὰ ἀρίσω τὴν ἀνεκροπόλησι αὐτῇ.. Καὶ πάλι ὅπως καὶ πρῶτα : βλέπω τὸ χιόνι, τὴν φωτιά, τὸ βιβλίο. Νοιώθω ὅμως τώρα τὴν ἐπιθυρία νὰ ψάλλω νὰ τραγουδήσω, νὰ δια-σπασθῶ. Γιατὶ ὄραγε !

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ταύτην τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους εὐρίσκονται δύο ὥρας περίπου μετὰ τὴν ἐναχώρησιν των ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Παῦλος, πλησίον τῆς φάραγγος ἧς θέτει εἰς συγκοινωνίαν τὰς δύο κλιτύας τοῦ ὄρους.

Ὅταν ἐπέρασαν πλησίον τῆς θροῦς εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κρεμασθῇ πρὸ πολλῶν ἐτών ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν, δὲν εἰσπόμεσαν ν' ἀποφύγωσιν αἰσθημα ἀηθίας. Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτῆς τῆς κεφαλῆς δὲν ὑφίστατο πλέον, ἀλλὰ διέκρινε τις ἀκομὴ τὰ ὁσπία τοῦ κρανίου καὶ τοῦ προσώπου τὰ ὁποῖα ὁ ἀνεμὸς ἐκίνει μὲ θλιβερὰν θροῦν ἐπὶ τοῦ καρφίου τοῦ ὁποῖον τὰ ἐκράτει ἀνηρητημένα εἰς τὸν κλάδον τοῦ δένδρου.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ συνωμίλουν περὶ τῆς θλιβερῆς τύχης των καὶ ἐσυλλογίζοντο δι' εἰκοστὴν ἴσως φορὰν ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀποδώσωσι τὴν πυρκαϊάν, ἣτις τοὺς εἶχε φέρῃ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Παῦλος ἐνῶ κατὰ τὴν ἐσπέραν μετέβη διὰ νὰ λύσῃ τὸν μέγα φύλακα κύνα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁ καπνὸς τῆς καπνοσφύγγος του, ἀναμμένος ἀκόμη, ἐπὶ τῶν ἀγκαλίδων αἱ ὁποῖαι περιεστοιχίζον τὸν οἰκισκὸν τοῦ κυνός. Τὸ πρὸς ἐπὶ βόσκε καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ξυλαποθήκην, ὅπου εὐρίσκετο μεγάλη ποσότης ξύλων χρησιμευόντων πρὸς θέρμανσιν κατὰ τὸν χειμῶνα.

Οὐχ' ἦτιον ὁ Παῦλος ἠρνεῖτο πάντα ταῦτα καὶ δι' ἐσχυρίζετο ὅτι ἡ πυρκαϊὰ προήλθεν ἐκ κακοβουλίας· καίτοι δὲ ὁ Λουδοβίκος ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχον κανένα ἐχθρὸν οὐδὲ φθονοῦντα αὐτοὺς εἰς τὸ χωρίον, ἐκεῖνος ἐπέμενε ἀποδίδων εἰς ξένην κακόβουλον χεῖρα τὴν ζημίαν. Τῷ ἦτο βεβαίως προτιμότερον, ἀντὶ νὰ παραδεχεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ αἰτίου τοιαύτης ἀπερυσκεψίας, νὰ ποιεῖται μᾶλλον εἰς τὴν διάδοσιν τῶν χωρικῶν, ἣτις ἀπέδιδε τὴν πυρκαϊάν εἰς ἓν σπῆρτον ριφθὲν ὑπὸ τινος ἐπαίτου εἰς σωρὸν ἀγκαλίδων, εὐρισκομένων πρὸ μιᾶς θύρας τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος εὐρίσκειν ἄδικον τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

Συνωμιλοῦντες οὕτω ἔφθασαν εἰς μέρος ὅπου ἡ ὁδὸς ἐτέμνετο εἰς δύο μικροτέρας, ἐξ ὧν ἡ μὲν σιμωτότερα ἠκολούθει τὴν δεξιάν κλιτὺν τοῦ ὄρους, ἡ δὲ ἄλλη ἄρκετὰ πλατεία, καθήρχετο εἰς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος καὶ διέβαινε πλησιέστερον τοῦ ἐκκλησιδίου τῆς Παναγίας τῆς Καλῆς Ὁδοῦ.

Ἡ πρώτη ἦτο συντομωτέρα τῆς δευτέρας κατὰ ἡμίσειαν ὥρα· ἡ δευτέρα ἦτο πλέον ἀδιάβατος καὶ ἠνοῦτο μὲ τὴν ἄλλην εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ δάσους.

— Ἄς πάρωμεν τὴν δεξιάν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος· θὰ εἰσπορεύωμεν οὕτω, περνώντας, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἐκκλησιδὶον τῆς Παναγίας καὶ νὰ προσευχηθῶμεν εἰς τὴν Προστάτριαν τῶν ταξειδιωτῶν.

— Μὰ! ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, διὰ τὴν ἐκλέγειν τὴν μακροτέραν; ἔχομεν ἄρκετον δρόμον νὰ κάμωμεν, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν νέας περιστροφάς, καὶ εἰμαι πολὺ κουρασμένος. Ἰδοὺ, περιπατοῦμεν περὶ σὸ ἐρον ἀπὸ δύο ὥρας καὶ δὲν ἐπεράσαμεν ἀκόμη εἰμὴ τὸ τέταρτον τοῦ δρόμου μας.

— Ἀλλά, ἀγαπητέ μου, ἀφήσεις τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσευχηθῶμεν ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ;

— Δὲν ἀντιτείνω εἰς τὴν προσευχὴν τῆς Παναγίας, ἀλλ' ἡξεύρεις καλῶς ὅτι αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ ὅπου βλέπει πάντα τὰ γινόμενα ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐκκλησιδὶον διὰ νὰ τὴν κάμωμεν νὰ δεχθῇ τὴν προσευχὴν μας. Δύναται νὰ ἀκοῇ πάσας τὰς προσευχάς, καὶ τὰς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὴν ὁδόν, καθὼς καὶ τὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Κακῶς σκέπτεσαι, ἀγαπητέ μου, δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι εὐχαριστοῦνται τιμώμενοι

εἰς ὁρισμένα μέρη, ὅπου οἱ ἄνθρωποι συνέρχονται διὰ νὰ διδασθῶσι καὶ διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν θεοσκευτικὰ τῶν αἰσθημάτων ἔκφρασιν ζωηροτέραν διὰ λατρείας δημοσίας καὶ ἐπισήμους; Ἔλα μαζί μου, θὰ σοὶ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν δρόμον.

— Φύλοξε διὰ τὸν ἑαυτὸν σου τὰς καλὰς διδασχάς, διέκοψεν ὁ Παῦλος κακοτρόπως. Ἐγὼ θὰ ἀκολουθῇ σὺ τὴν συντομωτέραν ὁδόν. Χαῖρε καλὴν ἀντίμωσιν.

Καὶ ἤρchiσε νὰ βαδίζῃ μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὴν μικρὰν ἐτραπὸν ἣ ὁποία ἐβυθίζετο εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

— Ἐ, καλὰ! ἐφώνασεν ὁ Λουδοβίκος· θὰ τρέξω καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν δύο δρόμων.

Ὁ Λουδοβίκος ἠνταμώθη μὲν εἰς τὴν ἀπὸτομον ἀπόφασιν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε λάβῃ ἀπόφασιν, ἐξηκολούθησε τὸ εὐσεβὲς ταξείδιον τοῦ προσκνητοῦ. Μελονοῦτι δὲ εὐρίσκετο ἀπομεμονωμένος εἰς τοῦτο τὸ σκοτεινὸν καὶ πυκνὸν δάσος, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διατρέξῃ ἐπ' ὀλίγην ὥραν, ἔφερεν ὑπὸ τὸν βραχιόνιόν του τὴν ἀγαπητὴν καὶ πολυτίμητον εἰκόνα, ἣτις ἦτο ἡ μόνη του σύντροφος, καὶ παρατηρῶν τοὺς γλυκεῖς χαρακτῆρας τῆς μητρὸς του, ἐπαρηγορεῖτο.

Καθόσον ἐπροχώρει, τὸ δάσος ἐγένετο πυκνότερον. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου σπανίως διεπέρων τὰ περιπελεγμένα φυλλώματα τῶν μεγάλων δρυῶν. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ἀντὶ νὰ τρομάξῃ εἰς ταύτην τὴν μοναχίαν ἠσθάνετο εἰδὸς τι θαυμασμοῦ καὶ ἐκστάσεως, παρατηρῶν τὰ ἀμυδρὰ καὶ μυστηριώδη βάθη τοῦ δάσους, ὅπου τὰ βλέμματά του ἐχάνοντο εἰς μῆκος ἀτελεύτητον.

Τὸ ὑγρὸν ἔδαφος, ἡ καλύπτουσα αὐτὸ χλοή, τὰ ἀνέριοντα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων χόρτα, οἱ θόλοι οἱ σχηματιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐξηπλωμένων βραχιόνων τῶν δένδρων, ἔδιδον εἰς τὸν ἄερα θαλαρότητα ἀναλλοίωτον.

Ὁ νέος ταξειδιώτης παρεδόθη εἰς γλυκὺν ρεμβασμόν, β δίζων μὲ μεγάλα βήματα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅποτε αἰφνιδίως πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὄρους ἀκούει κρότον πιστολίου καὶ φωνὴν κραυγάζουσιν;

— Βοήθειαν, βοήθειαν, μὲ φονεύουν!

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

(Ἐκκολουθεῖ)

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Καθιστόμεν γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία προσέβη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν ἡμεροδευκτικῶν τοῦ 1919 (τοῦ τοῖχου καὶ τῆς τσέπης).

Τὰ παραρτήματα πρέπει ἐγκαιρῶς νὰ προβοῦν εἰς τὰς παραγγελίας, πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε νὰ ἔχουν συντόμως τοὺς ἡμεροδείκτας, νὰ δυνηθῇ δὲ καὶ τὸ κέντρον νὰ ικανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν παραρτημάτων, προτοῦ ἐξαντληθῶν.

Τιμαὶ τῶν ἡμερολογίων ὁρίσθησαν αἱ κάτωθι:

1. Τετράστιμα φέροντα καὶ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν κυριωτέρων ἐορτῶν. Ἀπαραίτητος διὰ πάντα κληρικῶν καὶ ἱεροψάλτην. Δραχ. 4.000.

2. Τοῖχου μὲ κτανθεὺς χαρακτῆρας καὶ τὸ ρητὸν πλάγιος τῆς ἡμερομηνίας. Δραχ. 5000.

3. Μικροῦ σχήματος τῆς τσέπης. Δραχ. 1000.

4. Χαρτόνια ἐπικολλήσεως ἡμεροδευκτικῶν. Δραχ. 100.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Ἐμβάσματα Χειρῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ χειρῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρον, Καλαμακίου δὲ 7.— Ἀθήναι.

Διευθυνταὶ Τυπογραφείου:

Γ. Σερμπίνης: Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

Γεγονότα και Κρίσεις

ΚΑΛΟΣ ΟΙΩΜΟΣ

Ευχαρίστως αναγνώσαμεν μελέτην τοῦ κ. Κ. Α. Τσάτσου Βουλευτοῦ Ἀθηνῶν, ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἑλληνικὴν πνευματικὴν τραγῆν διὰ τὸν λαόν, μετὰ τὴν ἑλληνικὴν μορφωτικοῦ βιβλίου. Αἱ πεντηκταίαι τοῦ ἰδίου σοφιστικοῦ ὁ πολὺς μετὰ τὰς εἰδικὰς μας ἀπόψεις, ὥστε τὴν γνώμην του, γνῶμην ἑκφυροῦ καὶ διεσπόμενον λόγῳ τῆς θέσεώς του, νὰ τὴν θεωροῦμεν καλὸν οἰωνόν.

Βλέποντες δὲ εἰς τὰ περιπτώρεα τὰ ποτὶ ἄνθρωπον αἰσίου τοῦ εἵδους πορνογραφήματα, μετὰ τὰς ἀπαισίας καὶ χυδαίας φωτογραφίας αἰτίνας ὡς ἐπιστημονικῶς ἀπεδείχθη, διεγείρουσιν τὸ σερικὸν φρόνημα καὶ ἀποσυνάπτουσι τὴν ἡθικὴν ἑγείαν τοῦ λαοῦ μας καὶ διὰ τῆς τοσούτης, εἰσθανόμεθα δικαίαν ἀναντίστητον ἐναντίον τῶν ἐμπόρων τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν διεισδυτικῶν παραγόντων, οἵτινες ὡς ἄφρονες ἰχθεῖς σιγοῦν.

Ἀποδεχόμεθα βλοσυρῶς τὰς συστάσεις τοῦ ἐγκρίτου ἐπιστημονικοῦ καὶ σεβαστοῦ ἐπισκοποῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καθ' ὅς «χρειάζεται μία ἐπιστράτεια πρὸς ἀπὸ τὰ σπύτια τοῦ λαοῦ θὰ διώξῃ τὸ ἀπορριπτόν ἢ φθοροποιὸν ἐντυπο καὶ θὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἀπλοῦν, τὸ προσκοινόν, τὸ ἐπαγωγὸν λαϊκὸν βιβλίον μετὰ θερηογεντικῶν καὶ ἐθνικῶν περιεχομένων... Χρειάζεται δι' αὐτὸν τὸν μέγαν σκοπὸν μία ἐπιστράτεια».

Ἡ ἐπιστράτεια ὅμως δέον νὰ διεξαχθῇ οὐτὲ ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐνδιεφέρθη καὶ τὸ ὁποῖον ὅπως ἔχει συμφέρον φορολογικὸν ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τῶν πορνογραφημάτων αὐτῶν, οὐτὲ τὴν Ἑκκλησίαν, ἡ ὁποία καθυστερεῖ τὸν ἥσαν τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας. Θὰ διεξαχθῇ ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καταλλήλως κατευθυνόμενῃ, ἀπὸ ἡθικῶς παρόντων, ὅπως ὁ κ. Τσάτσος. Ἡμεῖς δηλοῦμεν διὰ εἰμεθα πρόθυμοι διὰ μίαν τοιαύτην ἐπιστράτειαν, ἐκθέμενοι παρὰ τὸ πλεονὲς τοιούτων ἐξαιρέτων φυσιογνωμιῶν.

ΥΠΟΠΤΟΙ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΙ

Βεβαίως ἡ ἐντολή τῆς Ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἐπισφράγισεν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Γολγοθᾶ ὁ Σωτὴρ, ἔχει παγκόσμιον ἐνέργειαν. Εἰδικῶς δὲ ἡ ἐκ ταύτης ἀπορρέουσα φιλανθρωπία δύναται νὰ ἐξισωθῇ παντοῦ, κατὰ τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Καλοῦ Σαρματίου. Ὡς ἐν τούτῳ δὲν ξεκλόμεθα βλέποντες τοὺς χριστιανούς τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν, νὰ ἐπιστρέφουν οἰκονομικῶς τὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Συνδυάζοντες ὅμως τὴν χειρονομίαν αὐτὴν, μετὰ τὴν ἐπιστροφῆς εἰς τὰς διαμαρτυρουμένας χώρας Ἑλλήνων φαιτητῶν τῆς Θεολογίας ἐκφράζομεν τὴν ἐπιθυμίαν μὴ, ὡς τὰ βαθέστερα κίνητρα τῆς Ἀντικῆς ἀντικῆς ἐργασίας (ἐκμετάλλου κατεκκλητικῶν μετὰ τὴν προσφοράς τοῦ Πάπα πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν Κων)πολιν, εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ κατευθυνόμενου τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰ ὕδατα τοῦ θερηογεντικοῦ Ὁρθολογισμοῦ τῆς Ἀσσεσῆς.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία συνυφάνθη σπονδῶς μετὰ τὴν Ἑθνικὴν συνειδήσιν τοῦ Ἑλλήνου, ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐκκλίσις τῆς ἀπὸ τὴν ψυχῇ αὐτοῦ. Εἰς ἕνα τοιοῦτον γεγονός θὰ ἐναντιωθῶν τὰ δατὰ τῶν Ἑλλήνων, τὰ χυθέντα αἵματα, αἱ κρημνισθεῖσαι ἀπὸ τοὺς βρεβάρους πόλεις.

Ἐν ἑμῶς τοιοῦτον γεγονός προδίδει τὸ πνεῦμα τῆς προδοσίας τῶν ἡγετῶν τῆς κρατοῦσης Ἑκκλησίας, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

ΕΥΘΥΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΙΑΙ

Εὐχόμεν τὴν ἀξίωσιν ὁ Ἑλληνικὸς ἔθνος νὰ ἐκφάνῃ οὐκ ἀποκαρπύσας καὶ ἀλλοτριώσας. Ἀν πιστεύομεν δὲ τὸ ἐργαστὸν ὅτι «Ἑθνος» εἰσι οἱ Παλ)καὶ δὲν εἶνε φιλὴ δὲ Ἀφρικῆς ἐλθούσα. Ἀλλ' ἐν πάσει περιπτώσει ὡς μάθῃ εἰ εἶναι νὰ συντηρητικώτερα στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ δὲ ἐπαγία των ὀφείλεται εἰς τὸν παράφορον Ἑσπερολογισμὸν τῆς Α. Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἥτις ἀποσχίσασα δαυτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἄν.

Ἑκκλησίας πειρᾶται, διὰ παντὸς μέσου νὰ σιγήσῃ τοῦ ἐνοχλοῦντος αὐτὴν ἐλέγχους.

Τώρα ὅσον ἀφορᾷ τὸ πραξίνωμα τοῦ Ἐπισκοποῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὡς γνωρίζουν οἱ τὰ πάντα ἀνθρώποις, εἰ καὶ ἡμεῖς καταδικάζομεν μετ' ἀναντιρρήσεως τοιαύτης παραφύρου ἀσέβειας (Σχετικὴν διακοίνωσιν παραθέτομεν εἰς τὸ ἔνταυτον Ἀελκίον). Ἀλλ' ὅσοι τὸ πραξίνωμα αὐτὸ, κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν ὁμοιάζει μετὰ τὸ πραξίνωμα τῆς κρατοῦσης Ἑκκλησίας ἡ κοινὴ δὲ ὁμοιότης ἐγκρίνεται εἰς τὴν ἀσέβειαν πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἑκκλησίας. Κατὰ δὲ τὴν αἰτίαν του ὀφείλεται εἰς τὰς συνθήκας πρὸς ἐκμεταλλοποιήσας ἢ κυριοτομία καὶ αἱ ὁποῖαι συνθήκαι ἀποτελοῦν πάντοτε ἐκδοτικὸν ἔκδοτος ἀναπόδεκτος καὶ καλλιστορίας ἐκμεταλλευτῶν. Ἀπὸ λοιπὸν ὁ τύπος νὰ συγιστᾷ διαγνὸν τῶν Παλ)κῶν, ὅσοις θὰ αὐξήσῃ περισσότερον τὸν φαρισματισμὸν, ὡς συστήσῃ διδρῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐκδόσεων τῆς Ἑκκλησίας εἰς τὴν βάσιν τῆς. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ δημοσιογραφικὴ ἐνδύνη καὶ ἡ γνώσις τῶν πραγμάτων. Ὅλα τὰ ἄλλα λέγονται ταπεινὴ δημοκοπία.

ΕΝΘ ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἡγήσονται εἰς ἕνα πένθημον περιβάλλον οἱ κώδωνες διὰ τὰς μεγάλας τῆς Χριστιανότητος τελετὰς. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρὸς τὴν ἀντιθέσιν, διότι ἡ στέργουσι, ὁ πόθος καὶ θλίψις, ἔχουν προξενήσει εἰς αὐτοὺς ψυχικὰ τραύματα. Ἡ ἀπώλεια ἑνὸς προστάτου, ἡ ἐπιστροφῆς ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἡ ἐγκατάλειψις τῶν κατοικούντων χωρίων, ἡ ἀεργία, ἡ πενία μίαν χήρας δημιουργοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ συνανθρώπου μας τὸ σκοτεινὸν σπῆλαιον τῆς λύπης πρὸς πάντοτε στάζει δάκρυα πόνου.

Εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτὸ γεγονὸς ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀδιάφορος. Πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τὸ παρὰ τὸν τῆς στοργῆς του καὶ νὰ καλέσῃ μέσα τὸ πορὸν μένο παιδί, ὅπως χαρκτηριστικὰ καὶ παραστατικὰ ἀφορητὰ ἀδελφὸς συνεργάτης καὶ εἰς χρονογράφημα του, δημοσιεύμενον εἰς ἑτέραν σελίδα ἄς μοιραστοῦμε τὴν χαρομένην μπουκίαν μετὰ τὸν πορὸν καὶ ὡς ἐνισχυόμεν τὴν ἐργασίαν τῶν φιλοπτόνων.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ

Τὸ προσκλητήριο σάλασμα τῆς Μητρὸς Ἑκκλησίας διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ τετυμημένου στρατιώτου ἀπεδόθη. Ἐν ἁβῇ κατεῖς ἐν' ὅν τὰς σκληρὰς οἰκονομικὰς συνθήκας, τὸ πλῆθος τῶν ὑποχρεωμένων τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, τὴν δέσνητα τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα καλεῖται νὰ λύσῃ ὁ Ἑλλην, θὰ πρέπει νὰ χαρκτηριστῇ ὡς ἐπιτυχία τὸ προσκομισθὲν εἰς τὰ τραφεῖα ὀλίγον. Ἡ συσταθεῖσα ὅμως ἐπιτροπὴ διὰ τὴν διαθεσὴν του εἰς τοὺς στρατιώτας ἀγαμέμναι καὶ τὰς ὑπολοίτους προσφοράς ὥστε νὰ ἐκμεταλλωθῇ τὸ ἀναληφθὲν ἔργον. Συγχαίρει δὲ τὴν προθυμίαν ὄλων καὶ ἰδιαίτερος ἐξαιρεῖ τὴν συμβολὴν τῶν μικρῶν χριστιανῶν, τῶν μαθητῶν τοῦ Κ. Σ. Ἀγίας Παρασκευῆς Μορτασθεραίου, τὰ ὁποῖα δι' ἐπιστολῆς των θέτουν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐκδοτικῶν τὰς παιδικὰς των οἰκονομίας. Ἰδοὺ πὶ μᾶς γράφουν:

Ἀθήναι 2 Δεκεμβρίου 1948 Ο.Η

Σεβασμιώτατε

Ἀεχθήμεν τὰ ὀλίγα χηρήματα προκειμένου νὰ τὰ διαθέσῃς γὰρ τὰ Ἑλληνόπουλα ἀδελφία μας, πρὸς ἀντίστοιχον σκληρὸν σὲ χρονογράφημα βουρὰ, γὰρ τὴν ἐλευθερίαν τῆς μητρὸς ἀλλὰ δοξασμένης Ἑλλάδος μας.

Ἀναβιβάζετε ἀνδρὴν στοὺς ἡρώδεις μας εἰς ἐπ' αὐτῶν ὅσοι τὰ ὅλα τους, ἔχουν ἔσαν ἐκμεταλλοῦν καὶ ἀντικεινὸν ἄρχηρον, τὸν Δεσπότην μας Χριστόν.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὰ μικρὰ παθὶὰ προσευχόμεθα τὰχιστα μέγα νὰ ἐβλογῇ καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν ἱερόν ἄρτονα τους.

Σὺς φιλοῦμε μετὰ σεβασμὸν τὸ χεῖρ
Τὰ παιδιὰ τοῦ Κ.Σ. Ἀγίας Παρασκευῆς